

MELEG CSILLA

„Számomra az ISKOLA szent hely”

Levél

Köszönöm a személyes megszólítást és a felkérést. Igazán sajnálom, de a közoktatás mindennapjaiban már nagyon régóta nem veszek részt. Ami pedig a jelen helyzet tudományos megközelítését illeti: ma sem mondhatok mást, mint amit a lelki egészség vonatkozásában a neveléstudomány szakfolyóirataiban és könyveimben korábban kifejtettem. Lehet, hogy érzelgősnek gondol, de számomra az ISKOLA szent hely a diákokkal, szüleikkel és a pedagógusokkal együtt. Nem üzem és nem gyár, sokkal inkább templom. Ezért nem álltam meg korábban sem a kritikai szociológia által kínált végkövetkeztetéseknél, hanem a feltárt problémák ismeretében olyan utat kerestem, melyen a tudományos gondolkodásmód és eszköztár, valamint az iskolai gyakorlat egymásra talál. Az eredmény pedig nem matematikai statisztikai táblázatok cellái hordozták, hanem az iskolai éveken is túlmutató találkozások jóérzése, az iskolában megtapasztalt, gyakorolt és interiorizálódott kapcsolati kultúra más környezetben is ható érvényessége hitelesítette.

Mostanában még többször gondolok hálával arra a néptanítóra (és sok-sok kortársára), aki édesapámban meglátta és segítette szüleitől eltérő jövőjének megtalálását. Boldog vagyok, hogy saját iskolai éveimre gondolva (beleértve az egyetemeket is) ma is fel tudom idézni az új tanévek várásának izgalmát, új tankönyveim illatát, új tanáraimmal (majd

oktatóimmal) való találkozásaim minden tanulságát. Egyszerűen csak annyit, hogy szerettem iskolába járni és a tanáraimtól mindig volt mit megtanulnom. Természetesen azt is, hogyan mit nem tennék soha. Sztéhlo Gábor Gaudiopolisának egy volt lakója azt mondta, hogy ott minden gyerek azt gondolta, ő személy szerint a legfontosabb a gyermekköztestársaság vezetőjének. Én ugyanígy emlékszem valamikori tanáraimra, oktatóimra. Miért válnék hát Bolond Istókká?

Őszintén remélem, hogy a józan ész és érzelem még azelőtt felülírja a csatazajt, mielőtt visszafordíthatatlan és maradandó sebeket szerezve vesztesként tekintene egymásra diák, pedagógus és szülő.

UGRAI JÁNOS

Aquincumi anabázis, avagy tévelygések a tudományok világában

Írni éppen csak tanuló elsősök formálják öntudatlanul a szót: Aquincum. Tizenkét évvel idősebb, érettségi előtt állók tanára panaszkodik, diákjai számára az is nehézséget okoz, hogy eltalálják: melyik kontinensen lehet Aquincum.

Sok ilyen teljes kört tudunk példaként említeni az iskola kudarcai közül. Műveltségközvetítő szerepét, szocializációs vagy társadalmi integrációs feladatellátását

nehézséget okoz,
hogy eltalálják: melyik
kontinensen lehet
Aquincum

illetően éppen úgy súlyos kételyeink támadnak, mint a különböző szakmákra való felkészítésben játszott szerepe kapcsán. Tanárom, közvetlen kollégám, Knausz Imre érvel meggyőzően amellest, hogy az iskola egészen súlyos legitimációs válságba